

vané příkaz k zavedení dobrovolné dražby podle předpisu § 272 nesp. pat., naopak jest patrno ze způsobu uzavření smlouvy a vymíněné značné odměny, řídící se výsledkem, že vědomě se neobrátili na soud, nýbrž že chtěli, aby dobrovolnou dražbu prováděla prvá žalovaná sama bez intervence soudu, spoléhajíc patrně na to, že vlivu a působení prvé žalované se zdaří přilákati k této soukromé dražbě dostatečný počet uchazečů a zpracovati pak tyto koupěchtivé osoby tak, aby uzavřely se žalobci definitivní a závazné kupní smlouvy.

Prvá žalovaná provedla soukromou dražbu nemovitostí žalobců za jejich vědomí a přítomnosti. Většina uchazečů dodržela své nabídky, učiněné v soukromé dražbě, a uzavřela se žalobci platné kupní smlouvy. Jediný z nich Arnošt J. svou nabídku odvolal a žaloba podaná žalobci na Arnošta J. na dodržení kupní smlouvy zůstala bez úspěchu. Avšak z té skutečnosti nemohou žalobci vyvozovati nárok na náhradu škody proti prvé žalované, neboť ta nepřevzala závazek provést soudní dražbu podle § 272 nesp. pat., nýbrž jen provedení soukromé dobrovolné dražby. Tento svůj závazek pak řádně splnila a není ani tvrzeno, že se snad zaručila za výsledek a že převzala záruku, že uchazeči setrvají při svých nabídkách, které učiní při soukromé dražbě.

Není správné tvrzení dovolání, že žalovaná v dopise ze dne 30. dubna 1932 žádala a přála si, aby žalobci podali žalobu na Arnošta J. na dodržení kupní smlouvy, neboť prvá žalovaná v uvedeném dopise odmítá nárok žalobců na náhradu škody a odkazuje žalobce na přímé vyjednávání s Arnoštem J., při čemž uvádí pouze svůj právní názor, že kupní smlouva s Arnoštem J. je platná. Tento názor však nebyl pro žalobce závazný ani rozhodující. Přání nebo žádost, aby byla podána žaloba na Arnošta J., nebyly v onom dopise vysloveny. Žalovaná tedy neodpovídá ani za škodu, která vznikla žalobcům podáním marné žaloby na Arnošta J. č. j. Ck I 140/32 u krajského soudu v Ch. Poněvadž se žalovaná nedopustila žádného zavinění, není proti ní nárok na náhradu škody důvodný.

Čís. 16629.

Výklad pojmu »režie podniku« ve smlouvě o účastenství na zisku podniku. Patří sem i výdělková daň za dobu, na kterou se účastenství vztahuje, nikoli však i úroky z prodlení zaviněné poplatníkem. Nebyla-li tato daň do režie pojata, je ten, kdo důsledkem toho dostal více, povinen vrátiti příslušnou částku.

Nejde o nepřípustné přesunování výdělkové daně, neplatila-li ustanovení § 341 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. za spornou dobu.

Daňová sleva, poskytnutá poplatníkovi při úpisu půjčky práce (§ 7 zák. č. 48/1933 Sb. z. a n.) a připadající na výdělkovou daň, jde k dobru i podílníkovi na zisku.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1938, Rv I 2551/36.)

Mezi Edmundem F. a žalovaným byla uzavřena dne 1. července 1926 smlouva, podle níž byl žalovaný zúčastněn na zisku podniku Edmunda F. 35%. Zisk měl býti zaplacen ve dvou dílech, a to 2.500 Kč jako měsíční příjem a zbytek jako tantiema. Režie podniku měla jíti k tíži uvedeného zúčtování zisku. Tvrdíc, že výdělková daň za první obchodní rok od 1. července 1926 do 31. prosince 1927, předepsaná Edmundu F., zemřelému dne 20. ledna 1930, z obchodního podniku provozovaného společně se žalovaným zatěžuje jako režijní položka uvedený podnik, že však nebyla k tíži režie podniku započtena, domáhá se žalující pozůstalá vdova po Edmundu F. na žalovaném, aby z podílu mu vyplaceného zaplatil jí částku připadající na onu daň, jež činí zažalovanou částku 10.528 Kč 35 s přísl. Žalovaný se bránil námitkou, že výdělková daň nepatří do režie a že neměl účast na ztrátě, ježto bylo výslovně ujednáno, že se žalovaný zúčastní pouze na zisku, který se vypočte po odečtení režijních nákladů. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby co do částky 10.367 Kč 70 h s přísl.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu i co do další částky 4.557 Kč 75 h s přísl., jinak dovolání, pokud čelilo proti částce 5.809 Kč 95 h s přísl., nevyhověl.

D ů v o d y:

Rozhodnutí o žalobním nároku není závislé na tom, zda jest poměr žalovaného k Edmundu F. pokládati za poměr společenský, či zaměstnanecký, neboť ve sporu jde pouze o to, zdali odměna, vyplacená na dobu od 1. července 1926 až do 31. prosince 1927, byla správně vypočtena, či zda by Edmund F., jehož pozůstalost byla jediné žalobkyni jako dědičce odevzdána, byl býval oprávněn odečísti si výdělkovou daň za shora uvedenou dobu jako režii od výtěžku podniku jím provozovaného, a kdyby tomu bylo tak, zdali žalovaný má vrátiti částku rovnající se oné části řečené daně, o kterou obdržel více, než mu při správném vyúčtování příslušelo. Tu otázku lze však řešiti pouze výkladem smlouvy mezi nimi uzavřené. V té příčině stanoví ujednání ze dne 1. července 1926, že žalovaný měl býti zúčastněn na zisku podniku Edmunda F. 35%, že tento zisk měl býti vyplacen ve dvou dílech, a to 2.500 Kč jakožto měsíční příjem a zbytek jako tantiema, a že režie podniku jde k tíži tohoto zúčtování. Dovolací soud schvaluje právní názor napadeného rozsudku, že také výdělková daň spadá pod pojem »režie podniku«, a právem lze poukázati k tomu, že též zákon ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n., jenž v tomto směru dnem 1. ledna 1927 nabyl účinnosti (čl. XVI uváděcích ustanovení), podle §§ 55 a 15 dopouští — ovšem za účelem zdanění — výpočet čistého výtěžku tím způsobem, že se od příjmů v podniku dosažených odečte i všeobecná výdělková daň, pokud byla výběrčím úřadem zúčtována na berní léta, na něž se řečený zákon vztahuje. Že tento předpoklad tu nebyl, není dovolatelem uplatňováno. Náleží-li však i výdělková daň za uvedené období k režii, jež podle úmluvy smluvců šlo k tíži podniku, měl žalovaný, byť byl společníkem nebo zaměstnancem, nárok na 35% podílu na zisku teprve po odečtení oné

daně, pokud se týká jest povinen vrátiti částku, o kterou obdržel více, nebyla-li tato daň podle správného výkladu ujednání ze dne 1. července 1926 připsána k tíži podniku, nýbrž dodatečně výhradně žalobkyni zaplacená. Nezáleží na tom, že Edmund F. neuplatňoval ihned onen nárok, jakmile mu daň byla předepsána, neboť v tom, že dne 15. října 1928 vyúčtoval se žalovaným, aniž přihlížel k oné dani, nelze spatřovati snad vzdání se nároku na vrácení toho, oč žalovaný dostal více (§ 1444 obč. zák.), a rovněž nešlo tu o narovnání ve smyslu § 1380 obč. zák. Pokud dovolatel tvrdí, že tento způsob vypočítání zisku znamená nedovolené přesunování výdělkové daně, přehlíží, že ustanovení § 341 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. vůbec neplatilo za spornou dobu, jak vyplývá z čl. XVI, písm. b), uváděcích ustanovení, z vládního nařízení ze dne 19. prosince 1935, č. 258 Sb. z. a n. a z vládního nařízení ze dne 7. listopadu 1936, č. 284 Sb. z. a n. Dovolatel nemůže nic pro sebe vytěžit ani z toho, že proti rozhodnutí o odvolání proti vyměření daně nebyla podána stížnost k nejvyššímu správnímu soudu v Praze, neprokazuje-li, že daň byla skutečně nesprávně vyměřena.

Co se však týká jeho povinnosti nahraditi žalobkyni též úroky předepsané, ale nezaplacené daně, namítá dovolatel právem, že ho ta povinnost nestíhá. Bylo na Edmundu F. jako poplatníku, aby daň včas zaplatil, ježto ani odvolání z daňového předpisu nemá odkládacího účinku zejména co do placení (§ 330, odst. 6, zák. č. 76/1927 Sb. z. a n.). Neučinil-li poplatník tak, zavinil sám ony úroky (§ 271 dotč. zák.) a nelze proto k nim přihlížeti.

Právem také vytýká dovolatel, že odvolací soud neprávem má za to, že se daňová sleva, poskytnutá žalobkyni hledíc na úpis půjčky práce, týká jen žalobkyně. Z potvrzení zúčtovacího oddělení berní správy v P. ze dne 16. ledna 1934 vychází najevo, že na spornou daň výdělkovou nebylo zaplacen 29.621 Kč 50 h, které žalobkyně účtuje z celkové vykázané částky 31.430 Kč 40 h, nýbrž jen 22.560 Kč, a že se zřením na § 7 zákona ze dne 21. března 1933, č. 48 Sb. z. a n. byla poskytnuta 25% sleva ve výši 7.520 Kč. Z tohoto dokladu je viděti, že základem pro vyměření slevy nebyla pouze část daně připadající na Edmunda F., pokud se týká na žalobkyni, nýbrž celková daň i s úroky, a že by žalobkyně nebyla bývala dosáhla takové slevy, kdyby se bylo bývalo placení půjčkou práce vztahovalo pouze na částku, kterou měla hraditi ze svého. Kromě toho lze jako režijní položky právem uplatňovati jen částky skutečně zaplacené. Nutno tedy vycházeti z toho, že na daň bez úroků ve výši 22.133 Kč 20 h byla poskytnuta 25% sleva, t. j. 5.533 Kč 30 h a že žalovaný jest povinen ze zbytku ve výši 16.599 Kč 90 h nahraditi 35%, t. j. 5.809 Kč 95 h. Co do této částky bylo tedy jeho dovolání bezdůvodné, kdežto co rozdílu mezi částkou 10.367 Kč 70 h k níž ho nižší soudy odsoudily, a částkou 5.809 Kč 95 h, t. j. 4.557 Kč 75 h s úroky z prodlení ode dne podání žaloby, bylo mu vyhověti a žalobní žádost v té příčině zamítnouti. Bylo proto rozhodnuto jak se stalo.